

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν δημοφιλῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία δε. 8.— Ἐτησία φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1909

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια).

Ἐὰν ἡ Ἀστυνομία προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φύσιν τῶν φαινομένων τοῦ Γκρήτ-Ἀύρου, ἠσθάνετο τώρα ὄχι ὀλι-

ἀστυνομικῶν μας ὑπάλληλων! Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ πλοίου! Ἄν κατορθώνατε νὰ τὴν διαφωτίσετε, ποῖα ἰκανοποίησις δι' ἡμᾶς, ποῖα τιμὴ διασᾶς!...

— Βεβαιότατα, κύριε Οὐάρδ, καὶ περιμένω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ διαταγή...

— Ποιὸς ξέρει, Στράκ!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Ἔχε λίγη ὑπομονή!...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅταν τὴν πρωΐαν τῆς 15 Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομείου, ἡ Γρηθ μού ἔφερε μίαν ἐπιστολὴν συστημένην, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπεχρεώθη νὰ υπογράψω ἀποδείξιν παραλαβῆς.

Ἐκύτταξα τὴν διεύθυνσιν, ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ὁποίας μοὶ ἦτο ἀγνωστός: Ὁ φάκελλος ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου τοῦ Μόργκαντων μετὰ ἡμερομηνίαν προχθεσινήν.

Ἀπὸ τὸ Μόργκαντων;... Δὲν ἀμφεβαλλὰ οὔτε στιγμὴν, ἐπεὶ ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν κύριον Ἡλίαν Σμίθ.

— Ναι, εἶπα πρὸς τὴν γρηαίαν μου ὑπηρετρίαν, μοῦ γράφει ὁ κύριος Σμίθ... Αὐτὸς βέβαια θὰ εἶνε... Δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον εἰς τὸ Μόργκαντων... Καὶ γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ, ὅπως ἐμείναμεν συμφωνοί, σημαίνει ἐπιβεβαιώσειν καὶ σπουδαῖον ἔχει νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ.

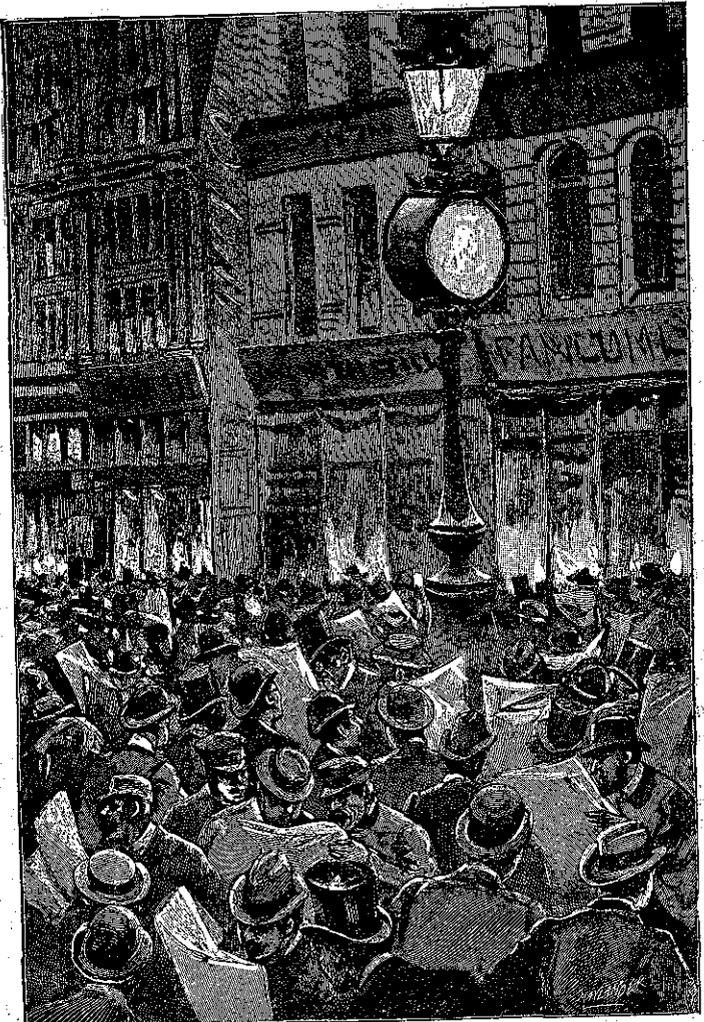
— Μόργκαντων!... ὕπελαβεν ἡ Γρηθ. Δὲν εἶνε, μάτια μου, ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου, ἐκεῖ-κάπου, οἱ διαβόλοι τῆς κολάσεως ἔβαλαν τις προάλλες φωτιά;

— Ἀκριβῶς, Γρηθ... Ἐκασταν πυροτεχνήματα γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν.

— Ἐλπίζω πῶς ὁ κύριος δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ-πέρα...

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Μὰ τί; θέλετε νὰ μείνετε ἐστὸ καζάνι τοῦ

«Τὸ κοινὸν εἶδεχνε μέγιστον ἐνδιαφέρον...» (Σελ. 86, στ. γ')

τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Ἀστριζοῦν τὰ δὲ δεύτερα ὄλων κατὰ σειράν ἀποτελοῦν χῶρον τῆς Τουρκίας:

1, Ρῆμα 2, Ἠμίθεος 3, Ἀρχιερεὺς Ἰουδαίος 4, Μῆν 5, Ἀρχαῖος φιλόσοφος στωικός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέως τῆς Ἰωνίας
111. **Φωνηεντόλιον.**
Ζστ-κλλ-τσδρ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Περιπατητοῦ τοῦ Σεβίφ
112. **Γρίφος.**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.
34. Πλίνιος (πλῆν, Ἰος.) — 35. Φρέαρ-ἔαρ.— 36. Φαντασία— Ἀσία.

37. Π
Ι Ο Ν
Ι Σ Τ Ο Σ
Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

38—40. 1) Ἐξ ὄνου— 2) Ἐξ ἔργων τὸν ἄνδρα. 3) Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια (ἢ καὶ: ἐξ οἰκείων τὰ βέλη.— 41. Πᾶς μὴ Ἕλληνας βάρβαρος.— 42. Οὐδὲς ἐπινηθρόσηεν ἕνεκα τοῦ Περιηλέους. (οὐδὲς ἐπ' ἐν - ὄθ - φῶρ εἰς ἐν - ἐν ε κα - τοῦ περι κλε - οὐς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπείρους εὐχαριστίας, Ἀσπὴρ Εἰρήνης, διὰ τὰς εἰλικρινεῖς, εὐχὰς σου.
Ἄνθος Αἰγύπτου. (Θ, 146)

ΑΝΑΚΡΕΩΝ (Θ, 147)

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΣΕΤΙΣ» ΕΝ ΚΑΙ Ρ Π Ο Ι ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ

Α'. 240. Ἀρχιεπισκοπικός... φρ. χρ. 40
Β'. 160. Ἀρχων τῆς Χίου... φρ. χρ. 20
Γ'. 967. Βαρῶνος, Σκαρπίας... φρ. χρ. 10
Δ'. 134. Ρυζαῖα Ἑλλάς... φρ. χρ. 5
Ε'. 965. Ι. Κ... φρ. χρ. 5

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΕΤΙΣ»

Θερμῶς εὐχαριστεῖ πάντα τὰ μέλη Συλλόγου «Μέμρις» Ἀστριν τῆς Ανατολῆς, Νύμφην τοῦ Νεῖλου, Δάριδα τῆς Ἑλλάδος, Βασιλοπούδα, Ἰδανινόητα, Φιλί τῆς Μάννας, Φρικτὸν Ναυαρίου, κλπ. ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐργασθέντας, ὑπὲρ τῆς διαλέσεως τῶν Λαχείων αὐτοῦ. (Θ, 149)

Ζητοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὀμιλοῦ τῆς Δόξης.— Προσοδοκαμένη Ἑλευθερίας, Poste Restante, Monastir, Turquie. (Θ, 150)

Μακεδόνες, Μακεδονίδες, καὶ φίλοι Μακεδόνων, προκειμένου νὰ ἰδρῶθῃ Σύλλογος ἔχων εὐγενέστατον σκοπὸν, παρακαλεῖσθε ἅπαντες, ψευδωνομοῦχτε καὶ μὴ, νὰ ποστεῖτε ἀνεύκτως διεύθυνσιν σὰς: Librairie Zalli, διὰ «Παμμακεδονικὸν» Monastir (Turquie). (Θ, 151)

Κερδίσαντες ἀριθμοὶ λαχείου ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΔΕΧΟΥΣ 226, 411, 6, 17, 458, 260, 116, 175, 222, 49. (Θ, 152)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Μαρτίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου.

Ἡ ὀχρὸν τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὄρον νὰ γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐπὶ Γραφεῖόν μας εἰς φανέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

101. Δεξιόγραφος.

Φωνῆν βάξω ἐστὶ φωνὰ
Μὲ τέρην, καὶ δοῦζομαι
Πῶς νεοί, γέροι καὶ παιδιὰ
Κάνουν μ' ἐκεῖνο χάξι,
Ποῦ σπιθες οὐρανόφραστες
Καὶ χίλια φύτα βράζει!

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὴν Πατριωτικὴν Πυργοδέσποιναν

102. Συλλαβογράφος.

Τρία γράμματα ἂν πάρης
Καὶ κατὰ σειράν τὰ θέσης,
Μεγα μέρος τῆς Εὐρώπης
Στὴ στιγμὴ θάποτελέσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Ὀνειροῦ

103. Τονόγραφος.

Κάποιον ἀριθμητικὸν
Παροφύτον ὁ βρῆς,
Εἰς τὸ τέλος θά τονίσης,
Κ' ἐν ἐπίρρημα θὰ ἰδῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

104. Ἀναγραμματισμός.

Σημεῖον τῆς γραφῆς ἀναγραμματίσσε, —
Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος σχημάτισσε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐπιδοφύρου Σημαίας

105. Πυραμῖς.

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Ἄνακτα Αἰγύπτιον καθέτως βάλε,
Ἐνα κοινώτατον φθόγγον κατόπιν,
Ἀστέρης, πόλιν εἰς τὴν Εὐρώπην,
ᾠραῖαν ἐπειτα Ὀκεανίδα,
Τῆς Θράκης Ἄνακτα γνωστόν, τῶν πάλαι,
Κ' ἔχεις ἐμπρὸς σου τὴν Πυραμίδα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἑλευθερίας

106. Κερκυρμένον Κυβόλεξον.

1 καὶ 2. — Ἐπι καὶ νῦν τελοῦνται ἐν μεγάλαις ἐορταῖς σωματικαῖ Ἀσκήσεις.
3 καὶ 4. — Εἰς δύσκολον θέσιν θὰ εὐρεθῇ ὅστις ἀναλάβῃ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἠρωϊκὰς τοῦ ἀνδρός πράξεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἑλευθερίας

107 — 108. Μαρικὸν Γράμμα μετὰ Γνωμοικῶν.

Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς φωνηέντου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Ἐκ τούτων, ἀραιῶν, δύο γράμματα ἐκάστης καὶ συναρμολῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἡν θὰ εὐρεθοῦν σειράν, σχηματίσσε γνωμοικὸν λόγος, Ἐλένη, ἰανός, ρανίς, Ἰανός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιουραίου Βίου

109. Ἐρώτησις.

Ἐρωτῆθεις τις ἐὰν ἦσαν πολλοὶ ἀδελφοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, ἀπεκρίθη: «Δύο, καὶ ἓνα ἔχει ὁ ἀδελφός μου». Πόσοι ἦσαν ἐν ὄλω;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σουφραζετ

110. Διπλὴ Ἀποστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Ὅδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν ἀνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρευ, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτησια.]

Νέα ψευδώνυμα : Κάλαιος τοῦ Εὐρώτα, α. (Ρ.Α.Ο.) Ἀνακτοῦν, α. (Ι.Κ.) Πάρις, α. (Β.Γ.) Ἑλευθερία Ἑλλάς, κ. (Ε.Δ.) Ἠρώ τοῦ Ταυγέτου, κ. (Ε.Μ.) Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς κ. (Χ.Χ.) Ὀλβία κ. (Χ.Ψ.Ω.) Ὀνειρώδης Βάλας α. (...) Ἰαπωνία, κ. (...) Ἑνημευμένη Ἀλεξανδρινή, κ. (Ε.Δ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ναυαρχος τῆς Σαλαμίνας, α.

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπερβουλίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν ἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ ληξάν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

Ἡ Διάπλις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑλευθεροῦ Ἑλλάρα (ἔστειλα) Λουκίαν Λάρα (καὶ ἡ ἰδική σου λύσις εἶνε ὀρθή, ἀλλ' εἰς τ' ἀποτελέσματα, κατ' ἀρχὴν, λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου μόνον τὰς συμφωνούσας πρὸς τὰς δημοσιευόμενας) Ναυαρχοῦ τῆς Σαλαμίνας (ἔγραψα περὶ τοῦ Συλλόγου σας τὰ δέοντα εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν) Πλοίαρχο Νέμον (ἐλήφθη) ἔδω ὁ καιρὸς ἀρχισ νὰ βελτιοῦται) Ἀριδολόουριδο (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεπάθωμα) Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου (ἔστειλα: σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου καὶ μετ' ἔργα) Ρῆγαν Φεραίων (φυσικά, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ζωὴ καὶ κινήσις, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ) Ποιμενικὴ Φλογέραν (ἔστειλα: νομίζω ὅτι αὐταὶ αἱ οἰκογενειακαὶ διασκεδάσεις εἶνε αἱ ὠραϊότεραι) Κόρη τῆς Μακεδονίας (ἔστειλα: εὐχαριστῶ διὰ τὴν νέα φιλικὴν ἀσπασίαν εἰς τὸν Γῶγον) Ἀνακτοῦντα (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐνέκριναι γράψε τὰς λύσεις αὐτὰς εἰς χάριτὴν τῶν Λύσεων καὶ στείλε τὰς ἐκ νέου) Ποδάρινη Ἀχιλλεία (ἔστειλα λογαριασμὸν τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καλά, ἀλλὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ καλλιτέρα) Ἀποικὸν τοῦ Βοσπόρου (ἔστειλα) Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλον (ἐλήφθη) ὁ κ. Φαίδων σὲ χαιρετᾷ) Κέρον Μινυλῆνης (διασκολονὰ φέξω αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν: ἐως νὰ τελετωῖσῃ ὁ πρῶτος γύρος) Ἀπολοθεϊσάν Ἑλιδα (ὄχι) Ἐθνικὴ Ἀγαπῆνην (ἔστειλα: εἶδες ὅτι σοῦ ἀπήντησα) Ἐνωσις ἢ Θάνατος (ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφεις ἔστειλα βραβεῖον καὶ ζητηθέντα) Πάρον (ἔστειλα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπάθωμα) Ἑλευθεροῦ Ἑλλάδα (βλέπεις σημερον τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου ἢ ἐπιστολὴ σου ὠραϊοτάτη) σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς: ὁσάκις σοῦ ἀφίγουν καιρὸν τὰ μαθητά) Κάλαιος τοῦ Εὐρώτα (βλέπω ὅτι εἰς τὴν πόλιν σας ἔγιναν πολὺ ὠραῖα καρναβάλια καὶ ἀκόμη ὠραϊότερα μοῦ τὰ περιγράφετε εὐγε!) Ἑλληνικὴ Ναυαρχίδα (δὲν θὰ μὲ ἀφίσης βέβαια μετ' ὁ πρῶτον γράμμα) Ναυτοπαῖδα τοῦ Ὀκεανῶ (ἔστειλα) Ἐδοσιον Ἰαν (χάρως ποῦ ἔγινες καλά γράφε μοι τῶρα) Ἰνὸν Ψυχοσταγόντος Ἀγγέλου (ὠραϊοτάτη ἢ ἐπιστολὴ σου καὶ πολὺ συγκινητικὴ) Ἑνημευμένη Ἀλεξανδρινή, Ἰδανικόνητα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

Γκρέητ-“Αύρι; Έγώ δε θέλω να μείνη
ο κύριος εκει-μέσα!..

— “Έλα, σύχασε, Γρήθ, και πρώτα-
πρώτα ως ιδούμε τί συμβαίνει.

“Έβραυσα τās σφραγίδας του φακέ-
λου, ο οποίος ήτο από πολύ χονδρόν
χαρτί. Αί σφραγίδες αὐταί, από κόκκι-
νον ισπανικόν κηρόν, παρίστανον έν εί-
δος οίκοσήμεου στολισμένου με τρείς
αστέρας.

“Απέσυρα την έπιστολήν από τον
φακέλλον της. Ητο άπλουν φύλλον
χάρτου, διπλωμένον εις τέσσαρα και
γραμμένον από την έμπροσθίαν μόνον
δψιν.

“Η πρώτη μου φροντίς ήτο να ιδώ
την ύπογραφήν.

“Αλλ’ ύπογραφή δεν ύπήρχε!..Κάτι
κεφαλαία γράμματα μόνον, εις τὸ τέλος
της τελευταίας γραμμής.

— Η έπιστολή δεν εινε του Δημάρ-
χου του Μόργκαντων, είπα τότε.

— Τίνος εινε λοιπόν; ήρώτησεν ή
Γρήθ, εις τὸ έπακρον περίεργος, και ως
γυναικα, και ως γραία...

“Εξετάζων όλονέν τάρχηκά, τὰ όποια
έπειχον θέσιν ύπογραφής, έλεγα:

— Δεν γνωρίζω ούτε εις τὸ Μόργκαν-
των ούτε άλλου κανένα που να λέγεται
Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ!

“Ο γραφικός χαρακτήρ ήτο αρκετά
δυνατός, αι παχειαί γραμμαί και οι σύν-
δεσμοι μεταξύ των στοιχείων έντονώ-
τατοι, —και καμμιά εικοσαριά στίχοι έν
δλω.

“Ιδού αντίγραφον της περιέργου αυ-
της έπιστολής, της οποίας έφύλαξα έ-
πιμελώς τὸ πρωτότυπον, ούχι άνευ λό-
γου βεβαίως, άφού, προς μεγάλην μου
έκπληξιν είδα ότι έχρονολογεΐτο από
τὸ Γκρέητ-“Αύρι.

“Γκρέητ-“Αύρι, Κυανά “Ορη
“Βόρειος Καρολίνα
“13 “Ιουνίου

“Πρός τον κ. Σιρόν, άρχισυννόμον,
Λόγκ-Σιρότ, 34, εις Ουάσιγκτόνα.

“Κύριε,

“Ανελάβατε την άποστολήν να έπι-
χειρήσετε έρευναν εις τὸ Γκρέητ-“Αύρι.

“Ηλθατε την 28 “Απριλίου, συνο-
δευόμενος υπό του κ. Δημάρχου του
Μόργκαντων και δύο οδηγών.

“Ανέβητε μέχρι του περιζώματος,
και περιήλθατε τὰ τείχη, αρκετά ύψηλά
ώστε να αναρριχηθήτε.

“Εζήτησάτε διάδοον, αλλά δεν κα-
τορθώσατε να εύρετε.

“Μάθετε τούτο: κανείς δεν εισέρχε-
ται εις τὸ Γκρέητ-“Αύρι, και άν εισ-
έλθη, δεν θα εξέλιθη πλέον.

“Μην έπιχειρήσετε να επαναλάβετε
την άπόπειράν σας, ή όποια δεν θα έ-
πετύγχανε περισσότερον την δευτέραν

φοράν από την πρώτην, και θα είχε δι-
ύμιας σοβαρά επώκοιλουθα.

“Έπωφελήθητε λοιπόν αὐτης της
προειδοποιήσεως, είδεμή δυστυχία σας!
“Κ.Σ.Μ.Κ.Ρ.”

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ’

Τὰ δύο γίνονται τρία.

“Ομολογῶ, ότι εις την άρχήν, ή εκ-
πληξίς μου εκ της αναγνώσεως της ά-
νωτέρω έπιστολής, ύπήρχε μεγάλη. Διά-
φορα έ! και ω! εξέφυγαν από τὰ χείλη
μου. Και ή γηραιά μου ύπηρέτρια μ’έ-
κτύταζε χωρίς να γνωρίζη τί να υπο-
θέσῃ.

— “Ο κύριος έλαβε καμμιά κακή εί-
δησι;

Είς την έρώτησιν της Γρήθ, —δεν
είχα σχεδόν μυστικά από αὐτήν, —της
άπεκρίθην αναγνώσας μεγαλοφώνως την
έπιστολήν από του πρώτου μέχρι του
τελευταίου στίχου.

“Η Γρήθ ήκουε και μ’έκτύταζε με
μεγάλην άνησυχίαν.

— Κάποιοι άστέρις θα εινε χωρίς
άλλο, είπα ύψων τους ώμους, και θέλει
να μου κάμη φάσμα.

— “Εκτός άν εινε ο διάβολος, άφού
τὸ γράμμα έρχεται από τή χώρα του
διαβόλου! προσέθεσεν ή Γρήθ, ή όποια
δεν ήμπορούσε ναπαλλαχθῆ από την
ιδέαν των διαβολικών «συνεργειών».

“Όταν με άφισε μόνον, άνέγνωσα και
διά τρίτην φοράν την άπροσδόκητον αυ-
την έπιστολήν, και μετά πολλὰς σκέ-
ψεις, κατέληξα πάλιν εις τὸ πρῶτον μου
συμπέρασμα, δηλαδή ότι επρόκειτο περί
άστεισμού. Δεν ήμπορούσε να ήτο άλλο!..
Αί περιπέτειά μου είχαν γίνη γνω-
σταί... Αί εφημερίδες όλαι είχαν διη-
γηθῆ τās λεπτομερείας της έκστρατείας
μου εις την Βόρειον Καρολίαν και της
άποπειρας που έκάμαμεν με τον κ. Σμιθ
διά να εισχωρήσωμεν εις τὸ Γκρέητ-
“Αύρι. “Όλος ο κόσμος ήξευρε την άπο-
τυχίαν μας και τους λόγους της...
Κάποιοι λοιπόν άστέρις, φασέρ, εξ έ-
κείνων οι όποιοι ύπάρχουν παντού, και
εις την “Αμερικην άκόμη, έπῆρε την
πένναν και έγραφεν αὐτὸ τὸ γράμμα
διά να με πειράξῃ.

Κι’ επί τῆ ύποθέσει, τρώντι, ότι ο
περί οὗ ο λόγος κρατήρ έχρησίμμεν ως
φωλεά, ως καταφύγιον εις σπείραν κα-
κούργων, αὐτοί βεβαίως θα είχαν ύψι-
στον συμφέρον να μην ανακαλύψη ποτέ
ή άστυνομία τὸ καταφύγιον αὐτό, και
έπομένως κανείς των δεν θα διέπραττε
την άνοησίαν να τὸ προδώσῃ μόνος του.
Κατ’ αὐτὸν τον τρόπον, θα επροκάλουν
τούς άστυνομικούς να ενεργήσουν νέας
έρευνας εις τὰ Κυανά “Ορη, και όταν
πρόκειται να συλληφθῆ σπείρα υπό-
πτων, ή άστυνομία έχει τρόπους να
φθάσῃ μέχρι του κρυφουέτου των!..

“Η μελανίτις ή ή δυναμίτις θα κατορ-
θωναν επιτέλους νανοιζουν διάδοον εις
τὸ άπρόσιτον περίφραγμα... “Αλλά και
πάλιν, πῶς οι κακούργοι αὐτοί θα κα-
τώρθωναν να εισχωρήσουν εις τὸ έσωτε-
ρικόν του Γκρέητ-“Αύρι άν δεν ύπήρχε
διάδοος, την όποιαν ήμεεις δεν ήδυνήθημεν
να ανακαλύψωμεν;... “Εν πάση περιπτώ-
σει, και άν άκόμη ή τελευταία αὐτή
ύπόθεσις ήτο αληθής, κανείς εκ των
κακούργων δεν θα είχε ποτέ την άπρο-
σύνην να μοι άπευθύνῃ τοιαύτην έπι-
στολήν...

“Εμνεμν λοιπόν μόνη ή εξήγησις, ότι
ή έπιστολή προήρχετο από κάποιον ά-
στέιον, ή από κάποιον τρελλόν, και,
κατά την κρίσιν μου, ούτε να ήνυσυγῆσω
έπρεπε, ούτε καν να σχοληθῶ περί αυ-
της.

Διά τούτο, ένῶ εις την άρχήν έσκέ-
φθην να την ανακοινώσω εις τον κ.
Ουάρδ, κατόπιν άπεφάσισα να μη τὸ
κάμω. Βεβαίως, καμμίαν σημασίαν δεν
θα έδιδεν ο προϊστάμενός μου εις αυ-
την την έπιστολήν. Διά κάθε ένδεχόμε-
νον όμως δεν την έσχισα, άλλ’ άπλῶς
την έφύλαξα εις τὸ γραφεΐόν μου. “Εάν
έτύχαινε να λάβω και άλλας τοιούτου
είδους έπιστολάς, με τὰ ίδια αρχικά,
θα τās έφύλαττα μαζί με την πρώτην
και... δεν θα τās έπίστευα όπως και
αὐτήν.

Παρήλθον πολλὰι ήμέραι, κατά τās
οποίας μετέβαινα ως συνήθως εις τὸ
άστυνομικόν μέγαρον, όπου είχα ναπο-
τελειώσω μερικάς έκθέσεις, χωρίς να
με κάμη τίποτε να προμαντεύσω ότι
έντος όλίγου θανεχώρου από την Ουά-
σιγκτόνα. Είνε αληθές, ότι ο άστυμι-
κός ποτέ δεν εινε βέβαιος περί της
έπίουσης. Αίφνιδίως παρουσιάζονται
περιστάσεις, αι όποιαί τον ύποχρεώνουν
να διασχίσῃ όλόκληρον την Συμπολι-
τείαν, από τὸ “Ορεγόν μέχρι της Φλω-
ρίδος, και από της Μαινής μέχρι του
Τεξάς.

Και, — αὐτή ή ιδέα μου ήρχετο
συχνά, —άν έπεφορτιζόμην με νέαν
άποστολήν και άν απετύγγανα πάλιν,
όπως με την έκστρατείαν του Γκρέητ-
“Αύρι, δεν είχα πλέον παρά να υπο-
βάλω παραίτησιν και να πάρω την
σύνταξιν μου.

“Όσον άφορᾷ την ύπόθεσιν του θερια-
στού, ή των θεριαστών, ούδεις λόγους
έγινετο πλέον. “Ηξευρα ότι ή κυβέρνη-
σις είχε διατάξῃ να επιδιέπωνται αι
όδοί, οι ποταμοί, αι λίμναι και όλα τὰ
άμερικανικά παράλια. “Αλλ’ εινε δυνα-
τόν να εξασκηθῆ άποτελεσματική επί-
βλεψις εις τόν άπέραντον χώραν,
έκτεινομένην από του έξηκοστού μέχρι
του εκατοστού εικοστού πέμπτου μεσημ-
βρινού, και από της τριακοστης μοίρας
πλάτους, μέχρι της τεσσαρακοστης πέμ-

πτης;. Με τον “Ατλαντικόν άφ’ ενός,
με τον Ειρηνικόν άφ’ ετέρου, και με
την εύρον κόλπον του Μεξικου, ο οποίος
περιβρέχει τās μεσημβριάς της άκτάς,
τὸ μυστηριώδες πλοΐον δεν είχεν άπί-
ραντον τὸ πεδίον των θαλασσοποριών
και δεν καθίστατο ούτως ασύλληπτον;

“Αλλά, τὸ επαναλαμβάνω, ούτε τὸ
πλοΐον, ούτε τὸ αὐτοκίνητον δεν έθεάθησαν
εκ νέου, γνωρίζομεν δε ότι κατά τās
τελευταίας των έμφανίσεις, οι εφευρέται
ή ο εφευρέτης, — άν ήτο εις και μόνος,
—δεν είχαν εκλέξῃ τὰ όλιγώτερον συνα-
ζόμενα μέρη, άφού τὸ μεν αὐτοκίνητον
διέσχισε την μεγάλην και πολυάνθρω-
πον οδόν της Βισκονσίνης έν ήμέρα άγώ-
νων, τὸ δε πλοΐον εξέτελεσε τούς έλιγ-
μούς του εις την θάλασσαν της Βοστώ-
νης, την όποιαν άκαταπαύστως χιλιάδες
πλοίων διασχίζουν.

“Εάν λοιπόν ο εφευρέτης αὐτός δεν
είχεν άπολεσθῆ, —ύπόθεσις άλλως τε
πιθανοτάτη, —ή εύρίσκετο όλονέν μακρὰν
της “Αμερικῆς, εις τās θαλάσσας ίσως
του παλαιού κόσμου, ή εκρύπτετο εις
μέρος γνωστὸν μόνον εις αὐτόν.

(“Επεται συνέχεια) ΓΗΓΡΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

“Αγαπητοί μου,

“ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
έπ’ εύκαι-
ρία της τρι-
ακονταετη-
ρίδος της
«Διαπλά-
σεως», άπέ-
νευμεν εις
την ιδρυτήν
και διευθυ-
την του πε-
ριοδικουμάς
κ. Ν. Πα-
παδόπουλον

τον άργυρούν Σταυρόν του Σιωτήρος.
Εΐδατε εις τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ
σχετικόν Β. Διάταγμα, και φαντάζομαι
πλέον την χαράν σας δια την τιμήν της
οποίας εκριναν άξίαν την άγαπητήν
σας Διάπλασιν ο Βασιλεύς, ο “Υπουρ-
γός, ή Πολιτεία... “Η Διάπλασις παρα-
σημοφορημένη! Δεν εινε βέβαια μικρά
ή ήθική αὐτή άμοιβή και ή αναγνώρι-
σις ή έπίσημος των ύπηρεσιών, τās ό-
ποίας προσέφερον εις τὸ “Εθνος τὸ πε-
ριοδικόν τούτο, επί τριακονταετιαν συνε-
χῶς εκδιδόμενον και διαπλάττον την
έλληνικήν νεολαίαν.

“Θά πῆτε ίσως ότι έν παράσημον δεν
εινε και τίποτε σπουδαΐον, και ότι πολ-
λοί ως τώρα τὸ επῆραν, και άξιοι και

ανάξιοι επίσης... Ναί! άλλ’ ή τιμή ή
προγεγομένη εις την Διάπλασιν δεν
εινε μόνον ή τυπική άπονομή ενός πα-
ρασήμου εις τὸν διευθυντήν της; εινε
και ο τρόπος με τον όποιον ή άπονομή
αὐτή έγινε δεκτή από τον τύπον και
από την κοινωνίαν έν γένει. “Η Διά-
πλασις εϊμπορεΐ να καυχάται ότι ποτέ,
καμμία παρασημοφορία εις την “Ελλάδα
δεν ήκούσθη με τόνση χαράν, δεν έχαι-
ρετίσθη με τόνση ένθουσιασμόν, δεν ά-
νεγνωρίσθη τόνση δικαία και πρέπουσα.

“Όλαι αι εφημερίδες των “Αθηνών
έγραψαν υπό τὸ πνεύμα τούτο, — βλέ-
πετε δε εις άλλην στήλην τὰ σχετικά
άρθρα και άρθριδια, — και τās ήμέρας
αὐτάς τὸ Γραφεΐον της Διαπλάσεως έ-
δέχθη πολυπληθεΐς επισκέψεις φίλων
της, παλαιών συνδρομητών της, έρχο-
μένων μετ’ άνυποκρίτου χαράς να την
συγχαροῦν. “Υπό τοιούτους όρους έν
παράσημον δεν εινε πλέον άπλουν κό-
σημα! Είνε Σύμβολον. Είνε τιμή με-
γάλη αληθώς και εξαιρετική. Τὸ δίδει
μὲν ή Κυβέρνησις, αλλά χειροκροτεΐ
έπιδοκιμάζουσα ή κοινωνία. Και τότε
εινε ως να τὸ δίδῃ αὐτή ή κοινωνία,
όλόκληρος, ή μόνη ικανή να πονεΐμῃ τās
μεγάλας και αληθινὰς τιμάς...

Τίποτε συγκινητικότερον από τās
επισκέψεις, τās οποίας έδέχθη αὐτάς
τās ήμέρας ή Διάπλασις. Οι παλαιοί
της φίλοι, οι πρώτοι της συνδρομηταί,
έκεῖνοι οι όποιοι πρὸ τριάκοντα και πρὸ
εικοσιπέντε ετων την έπεσκέπτοντο,
παιδιά ή έφηβοι τότε, εις τὸ πρῶτόν της
γραφεΐον, ήρχοντο σήμερα, άνδρες ώ-
ριμοι πλέον, άποκατεστημένοι και δια-
κρινόμενοι εις τās κοινωνίας, ήρχοντο
και πάλιν, με τὰ δάκρυα εις τὰ μάτια,
να την συγχαροῦν, να την άσπασθοῦν,
να την τιμήσουν. Αι παιδικαί των ανα-
μνήσεις, αι όποιαί εξηγείροντο ζωηρό-
ταται, επροκάλουν την ώραίαν αὐτήν
συγκίνησιν. “Ενθυμοῦντο τὸ ένδιαφέρον
που ήσθάνοντο τότε δια τὸ περιοδικόν
των, την άγάπην των, τον ένθουσιασμόν
που τούς επροξενούσεν ή άναγνώσις του,
τον ζήλον με τον όποιον ήγωνίζοντο να
λύσουν τās “Ασκήσεις, την σπουδήν με
την όποιαν έφερον οι ίδιοι πολλάκις τās
λύσεις εις τὸ Γραφεΐον, και την χαράν
που έδοκίμαζαν όταν έβλεπαν — πολλοί
διὸ πρώτην φοράν — τυπωμένον τὸ όνομά
των μεταξύ των λυτών... Και διηγούντο
ένθουσιωδῶς εϊσεσόδια και ανέκδοτα.

“Ο ένας ένθυμείτο τον άγαθόν καθηγη-
τήν, ο οποίος τον είχαν εγγράψῃ τότε
και ο οποίος τῷ έδιδε τακτικά τὸ φύλ-
λον, συνιστών εις αὐτόν να τὸ αναγι-
νώσκῃ πάντοτε «μετὰ την μελέτην»...
“Ο άλλος μᾶς διηγείτο τούς κωμικούς
θυμούς του ταχυδρομικου έπιστάτου της

έπαρχίας του, τον όποιον ένοχλοῦσε δε-
κάκις της ήμέρας, έρωτών άν ήλθε τὸ
φύλλον... “Ο τρίτος άνεπόκει τον παι-
δικόν κουμπαρόν του, δια του όποιου,
πεντάραν-πεντάραν, έσχημάτιζε τὸ πο-
στὸν της συνδρομῆς... “Ο τέταρτος μᾶς
εξέθετε τās παιδικὰς του έντυπώσεις
από κάποιον διήγημα της Διαπλάσεως,
τὸ όποϊον είχαν άφουπνίσῃ τότε την θέ-
λησίν του και την φιλοτιμίαν του εις
τόσον βαθμόν, ώστε, — μᾶς διαβεβαίονεν
—εις αὐτὸ να όφείλῃ την σημερινήν του
θέσιν και εύδοκίμησιν.

“Αλλ’ άκόμη πλέον συγκινητικόν εινε,
ότι οι περισσότεροι από τούς συνδρομη-
τάς αὐτούς των πρώτων έτών της Δια-
πλάσεως, σήμερα εινε πατέρες και έ-
χουσαν τὰ παιδιὰ των συνδρομητάς. Οὕτω
μερικοί από τούς παλαιούς μας αὐτούς
φίλους ήλθαν να συγχαροῦν συνοδευόμε-
νοι από φίλους μας νέους... Και εις
ώρσμενάς στιγμάς, εις τὸ γραφεΐον της
Διαπλάσεως άντεπροσωπεύοντο και αι
δύο γενεαί, — με την ίδίαν άγάπην, με
την ίδίαν στοργήν και αι δύο, — τās ό-
ποιας εξέθρεψε τὸ τριακονταετὸς περιο-
δικόν. Ποία εύτυχία τῶντι δια την
Διάπλασιν να βλέπῃ σήμερα τούς νέους
αὐτούς βλαστούς γονέων, πατέρων ή
μητέρων, που αὐτή ή ίδια άλλοτε έτερ-
ψεν, έδίδαξε, συνεκίνησε, διέπλεσε!
Και να τούς βλέπῃ μαζί εις τὸ γρα-
φεΐον της, να συνενόνουν τὰ συγχαρητή-
ριά των, με τὸ αὐτὸ αίσθημα, με την
ιδίαν χαράν!.. Κανέν άλλο περιοδικόν
εις την “Ελλάδα δεν ήξιώθη αὐτήν την
εύτυχίαν, την όποιαν ή Διάπλασις όφεί-
λει εις την μακροβιότητά της, την ό-
ποιαν πάλιν όφείλει εις την άγάπην, με
την όποιαν ανέκαθεν την περιβάλλουν
οι “Ελληνοπαΐδες!

Μετ’ όλίγον θα έορτάσῃ επίσημως
την Τριακονταετηρίδα της. Είς την σε-
μνήν και σπανίαν έορτήν θα λάβουν μέ-
ρος και αι δύο γενεαί, οι πατέρες και οι
υιοί, αι μητέρες και αι θυγατέρες. Και ή
Διάπλασις, με δικαίαν ύπερηφάνειαν,
θα έμφανισθῆ παρασημοφορημένη, —στο-
λισμένη με τὸ τίμιον παράσημον, τὸ
όποϊον άνήρτησεν εις τὰ στήθη της ή
έκτίμησις της Πολιτείας και έστερέω-
σεν ή άγάπη όλόκληρου της έλληνικής
κοινωνίας!

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΩΝ

ΒΡΑΧΟΣ

Βράξῃ! Σάν πόσοι άπάνω σου
Περάσαν χαλασμοί,
Κ’ εκύλισες κ’ έστάθηκες
Στης ορειματίας την άκρῃ;
Μην ο σεισμός σ’ έγρομμισε,
Μην ή νεροσομιή,
Και πρασινίξει ή φτέρη σου
Με τὸ κρυφὸ σου δάκρυ;

ΑΔΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ο καλλιτέχνης έγέλασε.

Ναι, αυτήν την φορά η πραγματική δεν συνέπεσε με την φανταστική σας. Η δημιουργία παρέχει εις τὸν ἄνθρωπον ὑψίστην ἡδονήν, ἢ ὅποια ὁμοίως τὸν συναρπάζει ἐντελῶς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποσύρεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ ἔργα του καὶ ζῆ μόνον δι' αὐτῶν, ὅπως συμβαίνει τοῦτο συχνά μαζί μου, ὀλίγον ἔχει καιρὸν νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν του. Ὅταν ἐταξείδευα μαζί σας τὴν πρώτην φοράν, θὰ σὰς ἐφάνηκα, πιθανόν, ἕνας πολὺ παράξενος καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος· αἱ σκέψεις μου ἦσαν τότε ἐξ ὀλοκλήρου ἀπερροφημέναι ἀπὸ μίαν εἰκόνα, καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν σας, — προσέθεσεν ἀποταθείς πρὸς τὸν πατέρα, — κατώρθωσα νὰ ἐπιβιασθῶ εἰς τὸ κατάλληλον τραῖνον καὶ νὰ φθάσω εἰς τὸ τέμαρα τοῦ ταξιδιῶν μου. Εἰς τὸ διάστημα μερικῶν ἑβδομάδων, τὰς ὁποίας διήλθον ἐν πλήρει ἀπομονώσει, κατώρθωσα νὰ ἐνσαρκώσω τὰς ἰδέας ποῦ με κατεδίωκον. (Εἰς τοὺς λόγους τούτους προσέβλεψε μετὰ στοργῆς εἰς τὸ ἄνευ σχήματος πακέτον, τὸ τοποθετημένον εἰς τὸ δίκτυον.) Ἐν τούτοις, προσέθεσε, — εἰμπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω με τὰ ἴδια: τὸ ἐξωτερικόν, πράγματι, ἀπατᾷ. Μήπως ἐγὼ ἠμποροῦσα ποτὲ νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὑπὸ τὸ παιδικὸν σχεδὸν ἐξωτερικόν σας κρύπτεται τόσον μέγα τάλαντον; Καὶ τί φρονεῖτε διὰ τὴν μέλλουσαν μόρφωσιν τῆς κόρης σας; ἠρώτησεν ἀποταθείς πρὸς τὸν πατέρα.

Κατέχω μικρὰν θέσιν ἀρχιτέκτονος εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Γερμανίας. Ἐκεῖ δὲν ἔχομεν κανένα καλλιτέχνην, εἰς τὸν ἑποῖον ν' ἀναθέσω τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς κόρης μου. Ἐξ ἄλλου καὶ τὰ μέσα μας εἶνε πολὺ περιορισμένα καὶ ὅ,τι μᾶς ἦτο δυνατόν νὰ πράξωμεν δι' αὐτὴν ἦτο, νὰ τὴν καταρτίσωμεν διδάσκαλον τῆς ἰχνογραφίας, εἰς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ δώσῃ ἐξετάσεις τὸ ἐπόμενον ἔτος.

Ὅχι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ, ἀντέλεξεν ὁ καλλιτέχνης — ἕνα τόσον μέγα χάρισμα ἀξίζει καλύτεραν τύχην. Ἐγὼ θὰ σὰς ἐπρότεινα ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, ἂν δεχθῆτε, θὰ προσενησέτε μεγίστην εὐχαρίστησιν καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν σύζυγόν μου, τοσοῦτω μᾶλλον, καθὼς ἡμεῖς δὲν ἔχομεν δικὰ μας τέκνα: ἐμπιστευθῆτε μου τὴν κόρην σας, διὰ τὸ τάλαντον τῆς ὁποίας πολὺ ἐνδιαφερόμαι, καὶ ὅ,τι μοῦ εἶνε δυνατόν θὰ τὸ πράξω δι' αὐτὴν.

Καθ' ὄνυχρον ὁ πατέρας, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀποσδόχτην ταύτην ἐκ-

δασιν, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἢ Μαργαρίτα ἐσκυψε γρήγορα-γρήγορα καὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας τοῦ καλλιτέχνου, τὰς ἰδίας χεῖρας, αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἔργα, καὶ εἰς τὰς ὁποίας τὴν ἔμελλε νὰ περιέλθῃ ἡ τύχη της. Τὰ παχέα δάκρυα χαρᾶς, ποῦ ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε λόγον ὠμίλουν περὶ τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια τὴν συνετάρασαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ) Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ
(Συνέχεια ἴδου σελ. 88)

Τὸ μπόμπ ἢ μπομπσλάιχ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐν ἔλκυθρον τελειοποιημένον, με τρεῖς, τέσσαρας καὶ κάποτε πέντε θέσεις. Διὰ νὰ διευθύνεται,

«Εἶνε ἔλκυθρον τελειοποιημένον με τρεῖς, τέσσαρας θέσεις...» (Σελ. 98, στ. β.)

εἶνε ἐφοδιασμένον με τιμόνι, ὡς αὐτὰ ποῦ ἔχουν τὰ αὐτοκίνητα. Τὸν στρόφει τοῦ τιμονίου χειρίζεται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κάθεται ἐμπρός· ὁ ἄλλος δέ, ὁ ὁποῖος κάθεται ὀπίσω, χειρίζεται τὸ φρένον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο δυνατοὺς ξυλίνους μοχλοῦς. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς καταιάσῃ κανεὶς, καὶ τὸ μπόμπ σταυατᾷ ἀμέσως, διότι τότε τὸ ὀπίσθεν μέρος του ἀνυψοῦται, τὰ κάτωθεν τόξα δὲν ἐγγίξουν τὸ χιόνι παρὰ μόνον ἀπ' ἐμπρός, καὶ τὸ κατρακύλισμα παύει, — στόπ!

Ἄς κάμωμεν μαζί ἕνα γυράκι με τὸ μπόμπ. Μὴ φοβεῖσθε! Ἐγὼ κρατῶ τὸ τιμόνι. Ἄς κλίνωμεν ὅσω τὸ δυνατόν

πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ παρουσιάξωμεν μικροτέραν ἀντίστασιν εἰς τὸν αέρα. Ἐμπρός! Πῶ, τί γρήγορα ποῦ τρέχομεν! Ἄφινόμεν ὀπίσω μας νέφος κονιορτοῦ... ἀπὸ χιόνι. Ἡ ταχύτης ὀλονεν αὐξάνει. Κάνομεν χωρὶς ἄλλο σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν! Προσοχὴ! Ἰδοὺ ἡ κρίσιμος στιγμὴ. Βασταχθῆτε καλά, κλίνετε πρὸς τὰ μέσα, εἰδεμῆ...

Πατατράκ!

Πέντε σώματα ξακλώνονται εἰς τὸ χιόνι ἀνάσκελα, κωμικώτατα. Εὐτυχῶς σηκώνονται πάλιν σῶα καὶ ἀβλαβῆ, καὶ τινάζουν τὰ χιόνια ἀπὸ πάνω των, καὶ ξεθυμαίνουν περιπαίζοντα τὴν ἀδεξιότητα τοῦ τιμονιέρη...

Ἄλλὰ τὸ μπόμπ;.. Ποῦ εἶνε;

Βλέπετε τὸ μαῦρον ἐκεῖνο πρᾶγμα, ποῦ κατρακυλᾷ πρὸς τὴν κοιλάδα;.. Εἶνε τὸ χαριτωμένον μας ἔλκυθρον, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ μᾶς ἐξεφορτώθη με τὸν ἀγενέστερον τρόπον, ἐξακολουθεῖ τὸν τρελλόν του δρόμον, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε... Πρέπει τώρα νὰ ὑπά-

γωμεν νὰ τὸ εὐρωμεν ἐκεῖ ὅπου θὰ σταματήσῃ, νὰ τὸ ἀνεβάσωμεν εἰς τὸ ὑψηλὸν σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, — ἀνήφορος ἐνδὲς χιλιόμετρον περίπου, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν νὰ ἐπιβιασθῶμεν καὶ νὰ ξαναρχίσωμεν... Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι ἂν αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπαναληφθῇ δύο-τρεις φορές κατὰ συνέχειαν, θὰ ζεσταθῶμεν ὅσον οὔτε με τὴν καλλιτέραν θερμάστραν...

Καὶ τώρα, τρελλό μας μπομπάκι, φρόνιμα, σὲ παρακαλοῦμεν, νὰ μὴ μᾶς ξανακάμῃς τὰ ἴδια....

Ἄς ἴδωμεν τώρα τὸ Σκι.

Τὸ Σκι εἶνε διασκέδασις καθαρῶς νορβηγικῆ. Εἶπα διασκέδασις, ἀλλ' ἠμποροῦσα νὰ εἶπω καὶ ὑπόδησις, διότι δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα ζευγάρι... τσόκαρα. Ἄλλὰ τί τσόκαρα, ἀγαπητοί μου φίλοι! Φαντασθῆτε δύο ξύλα, δύο σανίδια ἐλαστικά, — ἀπὸ φηγὸν ἢ ἀπὸ δρῦν, — μήκους περίπου 2 μέτρων, πλάτους 10 ἐκατοστῶν, καὶ πάχους 2 ἢ 3, τῶν ὁποίων ἡ ἐμπροσθία ἄκρη εἶνε ἀνασηκωμένη τοξοειδῶς. Τὰ ξύλα αὐτὰ προσδέονται εἰς τὸ πόδι με λωρία, τὰ ὁποῖα τὸ ἐμποδίζουν μὲν νὰ ξεφύγῃ, ἐπιτρέπουν ὁμοίως εἰς τὴν πτέρναν νὰ κινῆται, νὰ νεβοκατεβαίνῃ ἀναλόγως τῶν θέσεων, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ λαμβάνῃ τὸ πόδι κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ δρόμου.

Καὶ εἰς τί χρησιμεῖ τὸ σκί;

Χρησιμεῖ εἰς τὸ νὰ τρέχωμεν, νὰ ὀλισθαίνωμεν, ὅχι ἐπὶ τοῦ πάγου, ὅπως τὰ κοινὰ παγοπέδιλα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς μα-

λακῆς χιόνος. Ὁ φέρων τοιαῦτα χιονοπέδιλα, — ἔτσι ἠμποροῦμεν νὰ τὰ ὀνομάσωμεν ἑλληνικά, — εἰμπορεῖ νὰ ἀναπτύσῃ μεγάλην ταχύτητα, ἐκεῖ ὅπου ἕνας πεζὸς θὰ ἔχωνετο εἰς κάθε βῆμα.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλλιτέρα τὴν χρῆσιν των, ἄς φορέσωμεν καὶ ἡμεῖς ἕνα ζευγάρι καὶ ἄς κάμωμεν διαφόρους ἀσκήσεις. Προτῆτερα ὁμοίως ἄς ἐφοδιασθῶμεν καὶ μ' ἕνα μακρὸν μπαστούνι με σιδηρὰν αἰχμὴν καὶ με μικρὸν δίκτυον τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄκρον, ὁ ὁποῖος τὸ ἐμποδίζει νὰ παραχωθῇ μέσα εἰς τὸ χιόνι. Καὶ διὰ νὰ συνηθίσωμεν, ἄς περιπατήσωμεν κατ' ἀρχὰς εἰς ἐπιφάνειαν ὀριζόντιον. Σπρώγνομεν ἀλληλοδιαδόχως ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι τὰ δύο μακρὰ πέδιλά μας, χωρὶς νὰ τὰ σηκῶμεν διόλου, προσπαθοῦντες μόνον νὰ τὰ διατηροῦμεν ὅσω τὸ δυνατόν τὸ ἐν πλησιέστερον τοῦ ἄλλου. Ἄλλ' ἡ κυριώτερα μας προσπάθεια εἶνε νὰ τὰ κρατῶμεν παράλληλα μετὰ τῶν, ὥστε τὰ ἄκρα των νὰ μὴ συναντῶνται καὶ νὰ μὴ μπερδεύονται. Καὶ ἔτσι προχωροῦμεν θαυμάσια.

Διὰ νὰ ποικίλωμεν τὴν διασκέδασιν μας, τώρα ἄς ἀναρριγηθῶμεν ὀλίγον. Διάβολε! ὁ ἀνήφορος εἶνε δύσκολος καὶ θὰ ἐπίταμεν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐὰν δὲν εἴχαμεν τὸ μπαστούνι μας νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ. Καὶ ἀντὶ νὰναβαίνωμεν κατ' εὐθείαν, προχωροῦμεν λοξοειδῶς, καὶ ἔτσι ὁ ἀνήφορός μας γίνεται ὀλιγώτερος ἀπότομος.

Ἄμα γυμνασθῶμεν καλλιτέρα, θὰ ἠμποροῦμεν νὰ κάμνωμεν καὶ τὸ ψαλλίδι, δηλαδὴ νὰ περιπατῶμεν με τὰ πόδια γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα καὶ σταυρωτά, οὕτως ὥστε νὰ κάμνωμεν βήματα πλάγια, βαδίζοντες ὀλονεν μετὰ τὸ μέτωπον πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀνήφορου, εἰς τὴν κορυφὴν. Ἄπ' ἐδῶ θὰ ἐγκαινιάσωμεν πραγματικῶς τὸ νέον μας γύμνασμα. Ἐν, δύο, τρία! — καὶ παίρνομεν τὸν κατήφορον... Μετὰ τὰς πρώτας στιγμάς τῆς συγκινήσεως, τὸ γλῶσσημα αὐτὸ μᾶς φαίνεται ἡδονικότατον. Τί εὐκόλα, τί εὐμορφα καὶ τί γρήγορα ποῦ ροβολᾷ κανεὶς ἔτσι,

«Ἐτσι προχωροῦμεν θαυμάσια...» (Σελ. 99, στ. α.)

ὁποῖον τὰ 10 ἀνήφορος τραχύτατος. Ὁλοκόν, ἕνας Νορβηγὸς στρατιώτης, με ὄλον του τὸν ὀπλισμὸν καὶ με τὴν ἀποσκευὴν του, διήνυσε τὸν δρόμον εἰς τρεῖς

χωρὶς προσπάθειαν καὶ χωρὶς κρότον!.. Ἐν τούτοις ἡ ταχύτης μᾶς φαίνεται ὅτι αὐξάνει ἐπιμυδῶς. Διὰ νὰ τὴν μετριάσωμεν, δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἄλλο, παρὰ νὰ φέρωμεν τὴν ἄκρην τοῦ μπαστουνοῦ μας ὀπίσω ἀπὸ τὸ σῶμά μας, μετὰ τῶν δύο χιονοπέδιλων, καὶ νὰ στηριχθῶμεν, ἕως ὅτου ἐπιτύχωμεν τὴν ἐπιβράδυσιν ποῦ θέλομεν. Διὰ νὰ σταματήσωμεν δὲ ὀλωδιόλου καὶ ἀποτόμως, — ὅταν συναντήσωμεν ἐμπρός μας κανὲν ἐμπόδιον, — ὑπάρχει τρόπος ἀκόμη ἀπλούτερος: νὰ πέσωμεν πλαγίως. Μὴ φοβεῖσθε! σὲ ποὐποὺλένιο στρῶμα ἂν πέσωμεν, δὲν θὰ κτυπήσωμεν ὀλιγώτερον!..

Διὰ νὰ κάμετε μίαν στροφήν, ἀριστερὰ παραδείγματος χάριν, ἀρκεῖ νὰ στρέψετε ὀλίγον τὸ δεξιὸν πόδι, τὸ ὁποῖον θὰ διαγράψῃ οὕτω μίαν καμπύλην, τὸ δὲ ἀριστερὸν θ' ἀκολουθήσῃ φυσικώτατα τὴν κίνησιν.

Τίποτε εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ σκί! ἀλήθεια, φίλοι μου;

Καὶ ὁμοίως νὰ! χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε, ἐπέσατε κάτω, καὶ δὲν ξεῦρετε τώρα πῶς νὰ ξεμυλιέξετε τὰ ἀτελείωτα πέδιλά σας. Δὲν εἶνε τίποτε! Μετὰ δύο λεπτὰ θὰ εἴσθε στὸ πόδι, ἐτοιμοὶ διὰ νέον πείσιμον. Καὶ ἄμα κάμετε καμμιὰ ἐκατοστή πεσίματα, θὰ ἔχετε πλέον γυμνασθῆ σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Συλλογισθῆτε τί ἄθλους εἰμπορεῖτε νὰ ἐκτελέσετε μίαν ἡμέραν: Καλὰ γυμνασμένους πεδλοφόρους διανύει εὐκόλως δέκα χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα τοῦ σκί, ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τὸ Σαμονί τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον, ἡ ἀπόστασις ἦτο 35 περίπου χιλιόμετρα, ἐκ τῶν

ὁποίων τὰ 10 ἀνήφορος τραχύτατος. Ὁλοκόν, ἕνας Νορβηγὸς στρατιώτης, με ὄλον του τὸν ὀπλισμὸν καὶ με τὴν ἀποσκευὴν του, διήνυσε τὸν δρόμον εἰς τρεῖς

ὥρας καὶ εἰκοσιὸν ἑπτὰ λεπτά! Ἡ ταχύτης αὐτὴ αὐξάνει σημαντικῶς εἰς τόπους ὀλιγώτερον βουνώδεις καὶ κατὰ συνέπειαν εὐνοϊκώτερος. Μερικοὶ πρωταθληταὶ τοῦ Βορρᾶ ὑπερέβησαν τὴν ταχύτητα τῶν 20 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, καὶ διήνυσαν εἰς μίαν ἡμέραν ἄνω τῶν 200 χιλιομέτρων!

Ἄλλ' ὁ θρίαμβος τῶν Νορβηγῶν πεδλοφόρων εἶνε τὸ ἄλμα εἰς ὀ-

«Κατὰ γράμμα ἐφαίνετο ἱπτάμενος...» (Σελ. 99, στ. γ.)

ἕως. Εἶνε αὐτόχρημα θαυμάσιον! Εἰς τὸ Σαμονί, εἶχαν κατασκευάσῃ, εἰς τὸ τέλος ἐνδὲς στίβου χιονοστρώτου, με κλίσιν σαρανταπέντε μοιρῶν, ἐν ξύλινον βάθρον, ὑπερκειμένον τοῦ στίβου. Ὁ ἄλτης ἀνήρχετο ὀλισθαίνων μέχρι τοῦ βάθρου, ἀπὸ ἐκεῖ ἔπαιρνε φόρον, ἐρίπτετο εἰς τὸ κενόν, ὅπου κατὰ γράμμα ἐφαίνετο ἱπτάμενος, καὶ ἐπατοῦσε μετὰ πέδιλά του μόνον ἀφοῦ διήνυν ἐναερίον διάστημα 30 μέτρων! Ἐπειτα, ὀλισθαίνων, ἔκαμνεν ἀκόμη 200 ἢ 300 μέτρα, καὶ ἐσταματοῦσε με μίαν μεγαλοπρεπεστάτην στροφήν. Θαύμα!

Ἐπειτα ἐγίνοντο ἄλματα «ομαδόν». Δύο, τρεῖς πεδλοφόροι μαζί παρουσιάζοντο εἰς τὸ βάθρον, ἐπηδοῦσαν κατὰ μέτωπον καὶ εὐρίσκοντο ταυτόχρονως ὅλοι εἰς τὸ ἔδαφος, τοῦτο δὲ με τοιαύτην ἀλάνθαστον ἀκρίθειαν, ὥστε τὸ πλῆθος τοὺς ἐχειροκροτοῦσε μανιωδῶς.

Σὰς ἐμύησα λοιπὸν ἀρκετὰ εἰς τὰ ἄγνωστα αὐτὰ σποδρὰ τοῦ χειμῶνος; Ἐὰν ναι, σὰς ὑπεθυμίζω τὴν συμφωνίαν μας: τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ὑπάγωμεν μαζί εἰς τὸ Σαμονί, ὅπου θὰ διδαχθῆτε καὶ πρακτικῶς.

Β'. (Συνέχεια)

— Παιδί, έλα 'δω!

Και επειδή ο νέος δεν έκινείτο, έφώναξα εκ δευτέρου:

— Παιδί, έσένα λέω!

Αυτήν την φοράν έσήκωσε τα μάτια του προς έμέ. Μου έφάνησαν μαύρα, τόσο τα ήλλοίωσεν ο θυμός· αλλά μου άπήντησεν άπλωσ με φωνήν σταθεράν και ήρεμον:

— 'Ονομάζομαι Δανιήλ Δεσάν.

— Χά, χά, χά! εκάγχασα έγώ.

Είνε ο Δανιήλ ο προφήτης! "Ας τόν βάλωμεν λοιπόν εις τόν λάκκον τών λεόντων!

Ευτυχώς ο κώδων έθεσε τέρμα εις τās άνοήτους μας έπιφωνήσεις και έλευθέρωσε τόν δυστυχισμένον παιδί, τόν όποιον είχαμεν περιστοιχίση και τόν έσπρώξαμεν άπό τόν ένα έπάνω εις τόν άλλον.

Δέν θά σās διηγηθώ όλα τα μαρτύρια, τά όποια ο δυστυχής Δανιήλ υπέφερεν άπό ήμάς· είμαι βέβαιος ότι ο κ. Διευθυντής και οι καθηγηταί τά ήγγόνουν· άλλ' επειδή είχα συνεργούς τόν μάμπ' Αμβρόσιον και τόν Λασσάλ, ή ζωή του πτωχού ύποτρόφου κατήντησε μετ' όλίγων άνυπόφορος.

Ουδέποτε παρεπονήθη. Άσθενικού όργανισμού μάλλον, — έφάνητο μόλις δώδεκα έτών ένφ ήτο δεκατεσσάρων, — είχεν όλην του την δύναμιν εις την θέλησίν του και εις την διανοητικήν του δραστηριότητα. Διά τών προτερημάτων αυτών, γρήγορα άνεδείχθη πρώτος εις όλα τά μαθήματα, οι δέ καθηγηταί, περιχαρείς δια τόν σπάνιον άπόκτημα του Λυκείου, δέν έπαυαν καθημερινώς να τόν έγκωμιάζουν.

Ένοσείται, ότι ή αντίπαθείά μας, ή έχθρα μας, ηύξανεν όλονέν εξ αίτίας αυτής της εύδοκμήσεως του Δανιήλ Δεσάν, τόν όποιον περιφρονητικώς έφώναζαμεν πάντοτε «παιδί». Αυτό ήτο πλέον τ' όνομά του. Και ο Έπιμελητής ο ίδιος έτσι τόν έλεγε. Η ήδονή μας ήτο να βλέπωμεν άλλοιούμενον τόν ώχρόν του πρόσωπον κάθε φοράν που τόν παρατσούκλι αυτό τόν έκτυπούσεν ως ράπισμα.

«Ο Λασσάλ εβάδιζεν όπισθεν τού Έπιμελητού...»

Έπληροφόρημεν άπό την «Έφημερίδα», ότι ή μητέρα του ήτο χήρα, ότι κατοικούσεν εις τόν μικρόν παραθαλάσσιον χωρίον Σαράντον, ότι μόλις και μετά βίας εκέρδιζε τόν προς τόν ζήν δίδουσα ιδιωτικά μαθήματα, και ότι ποτέ δέν έστελλε χρήματα εις τόν υιόν της. Έκ τούτου άλλη ήδονή δι' ήμάς, να όνομάζωμεν τόν Δανιήλ φιλάργυρον, αφιλότιμον, εξηταβελώνην, κάθε φοράν που ήρνείτο, έλλείπει χρημάτων, να λάβη μέρος εις τās μυστικές μας διασκεδάσεις.

Ηύραμεν και άλλον τρόπον διά να τόν φουρκίζωμεν περισσότερο. Εις τά έξώφυλλα τών βιβλίων του κατορθώναμεν να ζωγραφίζωμεν κρυφά την γελοιογραφίαν της πτωχής του μητέρας. Πότ' εκάμαμεν μίαν χωριάτισσαν χονδρήν και άνάμαλ-

λην, κρατούσαν εις τόν ένα χέρι ένα ταγάρι άδειανόν, και σύρουσαν με τόν άλλο τόν «παιδί» της — αυτήν την φοράν κυριολεκτικώς, — μικρόν, κάτισχνον, χωμένον εις πελώρια άνδρικά φορέματα· τότε την έζωγραφίζαμεν ως διδασκάλισσαν, ύψηλήν, ισχνήν, με ματογαυάλια, κρατούσαν βέργαν, ύπό την όποίαν εκυρτούτο έντρομος ο μικρός Δανιήλ· και τότε...

Άλλ' είνε περιττόν να σās άπαριθμήσω τās σκληράς και κακεντρέχεις αυτās γελοιογραφίας, τās όποιās μας ένέπνεε τόν μίσός μας, ηύξημένον άπό μίαν άγρίαν ζηλοτυπίαν, την όποίαν ήσθανόμεθα όλοι δια τόν έπιμελητήν μας.

Τόν τέλος του σχολικού έτους έπλησίαζε. Τόν Ιούλιον ήρχισαν τά θέματα, αι γραπταί εξετάσεις. Δέν είργαζόμην

περισσότερον άπό άλλοτε, προησθάνεμην όμως ότι όλα τά πρώτα βραβεία θά ήσαν δια κάποιον άλλον, και εκ τούτου ή λύσσα μου ήτο άπερίγραπτος.

Εις την οικογένειάν μας άνεφέροντο συνεχώς τά όνόματα τών νέων, οι όποιοί επήραν άπολυτήριον δεκαεξαετείς, ακριβώς εις την ήλικίαν μου. Ο πατήρ μου έλυπείτο κατάκαρδα διότι δέν ήμουν εις θέσιν να τούς μιμηθώ· άλλ' ή μητέρα μου εύρισκε πάντοτε προφάσεις και δικαιολογίας...

Πρόέβλεπα πατρικήν θύελλαν, εάν δέν κατόρθωνα να πάρω φέτος τουλάχιστον μερικά βραβεία της τάξεώς μου, και, επειδή έφοβούμην πολύ τόν πατέρα μου, ηύχόμην όλοψύχως να επέλθη κάποιον άπόροπτον και να έμποδίση τόν Δανιήλ να διαγωνισθῆ τās τελευταίας εβδομάδας.

Θά ήθελα να έτελείονα έδώ την διηγησίμ μου, άλλ' επειδή γράφω μίαν έξομολόγησιν, θά σās την τελειώσω με όλην την ειλικρίνειαν. Και είθε να συγγραφήσῃ εκείνους οι όποιοί εύρίσκονται, όπως τότε έγώ, εις τόν όλέθριον κατήφορον της ματαιοδοξίας και του φθόνου!...

Αι εύχαι μου έμενον άνεκπλήρωτοι. Άπεναντίας ο Δανιήλ, βλέπων να πλησίαζῃ τόν τέρμα τών άγώνων του, είργάζετο τώρα έπιμελέστερον παρά ποτέ. Η ύπομονή του, ή όποία ούτε στιγμήν τόν έγκατέλειψε, τόν έπροφύλασσε θαυμασίως άπό όλας μου τās μοχθηρίας.

Έφάνητο ως να μὴ έννοούσε πλέον τούς συνεχείς σαρκασμούς μας· εάν τόν πρῶτῳ, είσερχόμενος εις την τάξιν, έβλεπεν εις τόν μαυροπίνακα καμμίαν γελοιογραφίαν, την όποίαν ο μάμπ' Αμβρόσιος είχε λησμονήσῃ να σβύσῃ, την έσθυεν εκείνους ήσύχως, και κανείς μας δέν έβλεπε τόν ιδρώτα ο όποίος έβρεχε τόν μέτωπόν του, και κανείς μας δέν ήκουσε τόν έπώδυνον στεναγμόν, ο όποίος εξέπνεεν εις τά χείλη του.

Ο Λασσάλ μ' εξηρέθειζεν αιωνίως γελών:

— Χά, χά! Καρρί δέν του καίγεται τού «παιδιού», αγαπητέ μου Λουβίλ, και ό,τι θέλης κάνε του!... χά, χά, ή άδιαφορία του θά ειν νικήση!...

Δέν εκρατούμην πλέον. Ητο Δευτέρα· τόν άπόγευμα είχαμεν διαγωνισμόν Λατινικών.

Κατά τόν σύνηθε, ο κ. Διευθυντής μας έδωσε τόν πρῶτῳ άδειαν και μας έστειλε να παίξωμεν την σφαίραν εις ένα παραποτάμιον χωράφι, τόν όποιον είχεν ένοικίαση έπιτηδες τόν Λυκειόν μας.

Ο Λασσάλ εβάδιζεν όπισθεν τού Έπιμελητού. Τόν ήκουσα να ψυθυρίζῃ κάτι λόγια, τά όποια δέν διέκρινα καλά,

άλλά τά σαρκαστικά του χά, χά, δέν μου άφιναν καμμίαν άμφιβολίαν περί τού θέματος τού μονολόγου του.

Δέν ώφιλοῦσα. Έκύταξα μέσα μου, εις την ψυχήν μου. Ο,τι έβλεπα εκεί μέσα, έπρεπε να μου κάμη τόσην φρίκην, ώστε να σταματήσω άμέσως, άρνούμενος να προχωρήσω βήμα. Άλλ' όχι! ο δαίμων της ζηλοτυπίας με είχε κυριεύσει και μ' έσπρωχεν εμπρός...

Έφθάσαμεν εις τόν χωράφι, εβγάλαμεν τά σακάκια μας και άρχισαμεν να ρίπτωμεν τόν πελώριον τόπι μας. Όπως πάντοτε, τόν «παιδί» έστέκετο παράμερα. Τῷ είχαμεν δηλώσῃ άπαξ δια παντός, ότι ένας πτωχός ύπότροφος δέν ήμπορούσε να λαμβάνῃ μέρος εις τά παιγνίδια τών άριστοκρατών, και, καθήμενος παρά την έχθην, έρρέμβαζε παρακολουθών τάργυρα κυματάκια τού ποταμίου.

Έξαφνα, ή σφαίρα, έσφενδονισθεισα ύπό της ισχυράς μου χειρός, επήγε και τόν εκτύπησεν εις την ράχιν. Έπεσε... και ή κραυγή την όποίαν θά εξέβαλε, κατεπνίγη άπό τά χειροκροτήματα τών συμμαθητών μου.

(Έπειτα τόν τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

[Ίδε Διάπλασιν τού 1908, σελ. 401]

Αι τρεις εικόνες που βλέπετε έδώ, δίδουν την λύσιν τού Προβλήματος Συνδυασμών, τόν όποιον σās έπρότεινα τόν παρελθόντα Νοέμβριον.

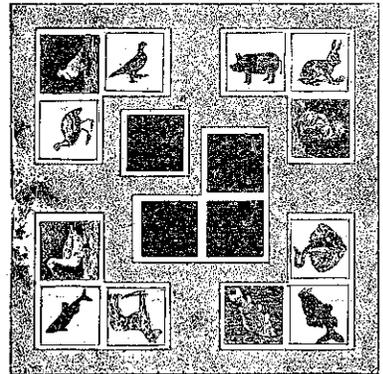
Έπρόκειτο, άν ένθυμήσθε, να σχηματισθών πρώτα εξέ μόνον τεμάχια, δια της συναρμολογήσεως μερικῶν τετραγωνιδίων, άλλων μαύρων και άλλων διηρημένων εις διαφόρους κατηγορίας, κατά τόν χρώμα και τόν είδος τού παριστανόμενου ζώου.

Η εικόν 1 δεικνύει τά εξ αυτὰ τεμάχια, εκ τών όποιων κανέν, κατά τούς τεθέντας όρους, δέν περιλαμβάνει δύο ζῶα τού αυτού χρώματος.

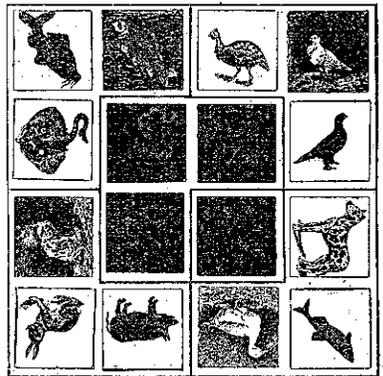
Η εικόν 2 δεικνύει τόν μέγα τετράγωνον τόν σχηματιζόμενον εκ δεκαεξ τετραγωνιδίων δια της παραθέσεως τών εξε τεμαχίων της εικόνας 1. Τά μαύρα εινε εις τόν κέντρον. Δύο ζῶα τού αυτού χρώματος δέν γειτνιάζωυν. Κάθε γωνιαίον τετράγωνον, άποτελούμενον άπό τέσσαρα μικρά τετραγωνίδια, περιέχει έν ζῶον φαιόν, έν ζῶον λευκόν, έν ζῶον μαύρον και έν τετραγωνίδιον μαύρον.

Άρκεί τέλος να πάρωμεν άπό τόν κέντρον τόν τεμάχιον τόν άποτελούμενον άπό τρία μαύρα τετραγωνίδια (εικόν 2) να τόν μεταφέρωμεν εις την κάτω δεξιά γωνίαν τού μεγάλου τετραγώνου, και να

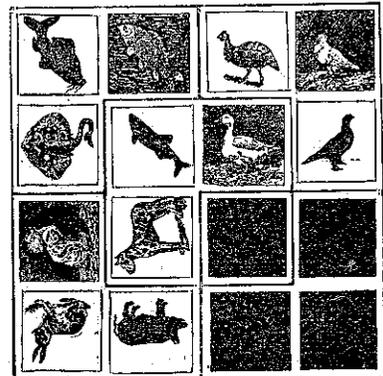
βάλωμεν εις την θέσιν του τόν τεμάχιον τόν άποτελούμενον άπό την λευκήν πλάσιαν, τόν μαύρον φάρι και τόν φαιόν σκύλον. Ός φαίνεται εις την εικόν 3, τόν μέγα τετράγωνον τών δεκαεξ άποτελείται τώρα άπό τέσσαρα μικρότερα, εκ τών όποιων τόν πρώτον περιέχει όλους τούς ίχθυσ, τόν δεύτερον τά πτηνά, τόν

Εικόν 1.

Εικόν 2.

Εικόν 3.

τρίτον τά τετράποδα, και τόν τέταρτον τά μαύρα τετραγωνίδια. Και εις τόν νέον τούτο τετράγωνον (εικόν 3) όπως και εις τόν προηγούμενον (εικόν 2), δέν γειτνιάζωυν πουθενά δύο ζῶα τού αυτού χρώματος.

Τόν πρόβλημα ήτό, φαίνεται, πολύ

δύσκολον και δι' αυτό όλίγοι μου έστειλαν την λύσιν του. Και όλοι, εκτός τού Φάρου της Μυτιλήνης, έστειλαν λύσιν έρθήν. Να τούς βραβεύσω όλους; Όχι· άπονέμω τόν πρώτον βραβείον κατ' έκλογήν εις τόν Έπουράνιον Βιον, ή λύσιν τού όποίου ήτο και καλλίτερα διατυπωμένη και καλλιτεχνικώτερα ζωγραφισμένη (με χρώματα μάλιστα.) Έπειτα έρχεται τόν Φῶς της Νυκτός, με λύσιν κομψήν και ακριβή, — έπειτα ή Έυανθία Μ. Δουκάκη, πολύ καλά και αυτή, — και έπειτα οι άλλοι όλοι μαζί. Λοιπόν:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έπουράνιος Βιος [15 €].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φῶς της Νυκτός [12 €].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έυανθία Μ. Δουκάκη [10 €].

ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5 €] εις έκαστον): Άρχων τού Πυρός.— Μαρομένη Γαζία.— Μελαγχολική Όνειροπόλος.— Τραγοῦδι της Δευτεριάς.— Βασιλειος ο Βουλγαροπόλιος.— Άδελφοί Μάλτου.— Κοραῖς.— Παρία Κόρη.— Χρυσόφωτη Έλπίδα.— Προσφιλης Ανάμνησις.— Έλαιδοφόρος.— Πιους-Παιός.— Άνδριάς Παλαιολόγος.— Δοξαομένο Εικοσιένα.— Υπερασπιστής τού Έθνους.— Πάχονα Έλλάς.— Έθνικός Έρωτισμός.— Φοίβος Εδρωτίας.— Όνειροπόλος Ψυχή.— Μεληγογής.— Μικρός Δόγης.— Μικρό Διαβολάκι.— Γυμνασιόπαις.— Νεοέλλη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Έπι τῇ Τριακονταετηρίδι της Διαπλάσεως, ή Κυβέρονσις, ως είδατε, άπένευεν εις τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ιδρυτήν και διευθυντήν τού περιοδικού, τόν άργυρόν Σταυρόν τού Σωτήρος. Την παρασημοφορία ταύτην ο άθηναϊκός τύπος έσχολίαςεν εύμενέστατα δια τών κατωτέρω άρθριδιών, τά όποια μετά δικαίας χαράς και υπέρφρανας άναδημοσιεύομεν, εκφράζοντες τās θερματάτας εύχαριστίας μας προς τούς γράψαντας].

Ένα παράσημον

Κάμετε τόν σταυρόν σας και δοξάσατε τόν Υψιστον διά τόν γενόμενον θαύμα: Ένα παράσημον έδόθη επαξίως και ένας ρωμήος άντημειφθη διότι ήτο δικαίον, και όχι διότι είχε μπάμπαν εις την Κορώνην. Εινε ο συνάδελφος της Διαπλάσεως τών Παιδών κ. Παπαδόπουλος. Τόν άπνεμηθῆσεν ο σταυρός τού Σωτήρος επί τῇ συμπληρώσει 30 έτών άπό της έκδόσεως τού περιοδικού του. Τριάκοντα έτών ζωῆ εις μίαν πνευματικήν εργασίαν άδιάκοπον εινε αυτό καθαυτό ήρωισμός. Διά τόν τόπον αυτόν τόν δλικόν, δια τόν τόπον αυτόν τών πρώτων αναγκών, εις τόν όποτον μόνον οι φτωχάδες και οι μπανάλῆδες ήμποροῦν να εργασθών μονίμως, αι δέ πνευματικαί εργασίαι δέν έχουν σχεδόν ζώην μακρότεραν άπό της σαπυνοφουσεως, τόν γεγονός της εύδοκίμου έκδόσεως ενός περιοδικού επί δύο γενεάς, καταντᾷ ιστορικόν.

Είπα «εύδοκίμου» και εις την λέξιν αυτήν έυπαρχουν τά κεφάλαια της φιλοπονίας, της εύσυνειδησίας, της ύπομονῆς, δια τών όποιων έστηρίχθη τόσα χρόνια ή Διαπλάσις: τά στερεώτερα, άλλα και τά σπανιώτερα κέ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Φλάμπουρο της 'Ελευθερίας, 'Εθνική Πα- λυγενεσία, 'Εγγονος Αδικοκράτορος, 'Ελληνισ Σμυρναία, 'Αρχιεπίσκοπος 'Ιερμανός και Δόξα 'Ελληνικού Μεγαλίου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδερμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συν- οδεύεται υπό του αντίτιμου ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά η λέξις.— Προστίθενται μόνον οι 'Ξόντες ψευδώνυμον 'Ισχυρόν δια τ'έτος τουτό, πρὸς τούς 'Ξόντας ψευ- δώνυμον ἐπίσης 'Ισχυρόν δια τ'έτος τουτό. Προτά- σεις με δνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται. — Ο 'Ξόντος παρενθέντος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δέν ἀντιπέδω- σαν εἰσέτι ο προτίτων.]

Μ. Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἢ ἀνταλλά- ξουν: ἢ Καλλιτεχνική Ψυχὴ (0) με' Λογο- γράφον Παυσέλιον, 'Ιδανικότητα, Μιμῶσαν— ὁ Ζαννυθὸς Πανός (0) με' 'Ελληνικήν Θεοτήτα, Εἶμαι Ζαννυθὸν, Ζαννυθὸν Μπου- γαζῖν—ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) με' Μητρικὴν Στοιχείον, Φαίηρικὴν Ἀδραν, Κόσην τῆς Μα- κεδονίας, Νάσην, Εὐμαρμένην, Παλλάδα, Μιμῶσαν—ἢ Δόξα τῆς 'Ελλάδος (0) με' 25 Μαριτίον, Αἰγυπτίαν Βασιλοκίαιδα—ἢ 'Ελ- ληνικήν Θάλασσαν (0) με' Ἐγγὴν τῆς Μάννας, Ζίναν, Μενεξεδέμιον Μαουκεσίαν—τὸ 'Ἐνδο- ξον Μέλλον (0) με' 'Ιδανικὸν Μειδίωμα, Νυ- κιοπόροϊα, Μυροβόλον 'Ιον—ἢ 'Ανθοῦσα 'Ελαία (0) με' 'Ελληνικὴν Θεοτήτα, Μυροβό- λον 'Ιον, Δοῦκα τῆς Κεφαλληνίας—τὸ Φλά- μπουρο τῆς 'Ελευθερίας (0) με' 'Ιδανικὸν Μειδίωμα, Μιμῶσαν Δόξον, Καστανὴν 'Ελ- ληνισπούλαν, Αουλίην, Μακεδονισσαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δέν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα 'Ισχυρόν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή- κουν εἰς ἀγόρια, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νουσιαλῶν 'Ελλη, α. (Τ. 1) Τραλλιανὴ 'Ηχώ, κ. (Γ. Π.) 'Ελευ- θερωτῆς τῆς Μακεδονίας, α. (Α. Γ.) Δέσην Ρόδον, κ. (Ε. Α.) Ἐυάνθος 'Ηπειρος, κ. (+ +) Ὁσέτης, α. (Κ. κ.) 'Ἀλτ', α. (:) Κόμης Μόντε Χοσῆτος, α. (Σ. «Στίτες») Αἰεθαλὸς 'Ανθος, κ. (Α. Χ.).

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Τῆς Φράκτες τ' Ἀγριολοῦλοδο, κ. 'Ἀστρον τῆς 'Ελπίδος, κ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐννοχογράμα (ἔλαδα εὐχαριστῶν) 'Ο- νεϊρον τῆς Κύπρου (ἔσταιλα) 'Ανδριώτην (ἔχει, ἢ λύσις πρέπει νὰ συμφωνῆ καθ' ὀλο- κληρίαν με τὴν δημοσιευομένην) ἂν ὄπως ἴδῃς ὅτι κάποιον ἀντὶ τοῦ Δέρος πηγαίνει καὶ τὸ Πάρος, γράφει καὶ τὰ δύο διὰ νὰ εἶσαι μέσα ἕκαστος Πίναξ λεπτὰ 10) Γ. Α. Δουβλ. (ἔ- λαδα εὐχαριστῶν) Πονεμίον Διαβάντην (εὐ- χαριστῶν θερμῶς διὰ τὰς φιλικὰς φροντίδας καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις: ὅλα ἔγιναν δεκτά, συνεπῶς καὶ τὸ τοῦ Δόφου τοῦ Γάνου) Δοῦ- κα τῆς Σπάρτης (ναί, ἔτσι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ ἀποστολὴ τὸ τέλος τοῦ Γραυδάκη μὴ τὸ ὀνομαζέτης κοίτηρόν) εἶνε ὡραῖον καὶ ἔνδο- ξον!) 'Ιδανικὴν Μοσφοῆν (εἰπέ εἰς τὸ ἀγα- πητόν μας 'Ιδανικὸν Μειδίωμα ὅτι πολλὸν ἐχά- ρην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγγειρησῆως καὶ ὅτι περιμένω νὰ γίνῃ γρηγορὰ ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μοῦ γράψῃ) Μελαγχολικὴν 'Αφοδίτην (χαίρω πού ἔγινες καλὰ ἔσταιλα τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον) Ποδόρην 'Αχιλλέα (ἔχει κα- λῶς) Παγοσίον (εὐχαριστῶ πολλὴν διὰ τὸ προοδεῖον ἔσπαθῶμα) Πηγελοῦσην Α. Ε. (πολὸν μοῦ ἤρσαν αἱ ἀποκρητικά ἐντυπώ- σεις σου) Ταπεινὸν Κύριον (εὐχαριστῶ πολὺν διὰ τὸ ἔσπαθῶμα: ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως διὰ τὰ καθέκαστα ναί, ἢ ἱστορία τῆς 'Ιωάννας Δάρκ εἶνε γνώστοτάτη) 'Αν- δριάντα Παλαιολόγου (ὡραϊοτάτη ἢ ἐπιστολὴ σου' σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς

τὰς χαμερινὰς ἐξετάσεις) 'Ηλιανὴν 'Ακτίνα καὶ 'Αφροδίταν Ὁλάσσαν (θερμὰ εὐχαρι- στίας καὶ συγχάρητριά διὰ τὸ γενναῖον αὐτὸ ἔσπαθῶμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἔχη καὶ συνέχεϊν) 'Ανδριώτην 'Αγαθόν (ἔσταιλα) Μαγευτικὸν Δάσος (πολὸν ὡραῖα ἢ ἀγορά σας —εἰς τὸ δελτάριον τουλάχιστον) 'Η Παίρις ἐν Κωνδῶνι (αἱ παράγγελιαι σου ἐξετελέσθη- σαν εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα) 'Ἀστρον τῆς 'Ελπίδος (καλῶς ἤθεες! χαίρω πού σοῦ ἀρέσουν τὸσον τὸ ἐφεστεινὰ μυστιορημάτα) 'Ἀστρην τοῦ 'Ωραίου (ὁ κ. Π. σοῦ ἔσταιλα δελτάριον) Κορυθαλὸν τῆς Δέσφου (λογα- ρισμὸν ἔσταιλα: εἶνε 75 λεπτά) Μαγαμίνην 'Ιαζίαν (ἔχει καλῶς) 'Εθνικὸν 'Εργασιμὸν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πε- ραιῶς μέχρι τῆς 10 Μαριτίου ἐν τῶν 'Ε- παρχιῶν μέχρι τῆς 21 Μαριτίου ἐν τοῦ 'Ε- ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 'Απριλίου.

113. Αεξίγριφος.

'Ἐν ζῶον κ' ἐν φωνῆν Ἐδν συγκολληθούν, Εἰς κρᾶτος τι μεγάλον Ὅδ μεταμορφωθούν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαλὸ τοῦ Αἰμου

114. Στοιχειγράφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀρίστη, Πλὴν μαζί μου θεὸν φάλλης, Ἄν με ἀποκαφαλίσης Κ' ἐν μου γράμμ' ἂν μεταβάλλης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μιτρού Μουσιουῶ

115. Μεταγραμματισμός.

Ἀπὸ ἐν ὄρος ἀσηκῶν Συνήθειαν θὰ πρᾶξῃς, Τὰ δύο του τὰ φωνήεντα Με ἄλλα δύο ἂν ἀλλάξῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου

116. Ἀναγραμματισμός.

Κί' ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη Κί' ἂν με ἀναγραμματίσης, Ἀνδρῶν πλήθος θάπαντήσης, Δέν εἶνε γιὰ νάπορῃσης;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κόννου Μυτιλήνης

117. Γωνία.

+ * * * * = Νομοθέτης. * + * * * = Μέρος δεινρωδῆς. * * + * * = Ἀπόστολος. * + * * * = Πόλις ἑλληνική. + * * * * = Νῆσος ἰταλική.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον αὐτόνομον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναίου

118. Ξαίραφή.

Τ Ν Υ Ο Μ Ι Τ Α Α Π Τ Ν Ρ Ρ Ω Τ Α Α Σ Τ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ελλοῦδας

119. Μωσαϊκόν.

'Η Κύβητος, ἢ Ἀντίπαρος Ἡ ὄθηρα καὶ ἢ Πάρος, Ἡ Σίφνος, ἢ Φολέγανδρος Ἡ Κίμωλος κ' ἢ Ἄνδρος, Ὅκτὸ σοῦ δίδουν γράμματα Μαζὶ νὰ τὰ κολλήσῃς Κ' ἐνα βουδὸν ἑλληνικὸ Μ' αὐτὰ νὰ σχηματίσῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Εθνικῆς Ἀναγεννήσεως

120—124. Μαρικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ποῦς, δοῖος, ναός, ἐπιτολή, οὔς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ελένης Θ. Μητσάκου

125. Διπλὴ Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Αἱ μὲν ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζη- τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν κρι- τὴν τοῦ 'Ἄδου, αἱ δὲ δευτέραι κλάσμα τῆς μονάδος:

1, Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος 2, Πόλις τοῦ Πόντου τουρκική 3, Πιτῆν ὀδικόν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπόρου τῆς Θεσβλῆς

126. Ἑλλητισούμενον.

αη-οια-οο-οιοι

'Εστάλη ἀπὸ τοῦ Χιόνι τοῦ Ταγγέτου

127. Γριφῶς.

γαλή γαλή γαλή υιοι υιοι υιοι ατ/τ,βούς ατ/τ,βούς ατ/τ,βούς γαλή γαλή γαλή υιοι α + ε υιοι υιοι υιοι

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Εθνικοῦ Ὑμνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

43. Καταρράκτης (κατάρτα, κτσίς.)—44. Πάρις (πᾶ, ρίς.)—45. Δαρεῖτος, 'Αρειός.—46. Χλόη, χολή.

47. Κ Ι Ο 48. Διὰ τοῦ Η: Α Ο Υ σΚνή, κΡήν, κΗ- Π Α Κ Ρ φή, σΤήλη, ΔΗμή- Ρ Ω Μ Α Ν Ο Σ τη=ΚΡΗΤΗ.—49. Ν Σ Μ Γνωρίζει ἡ γάτα τὸν Ι Τ Α ποντικὸ, καὶ ἄς εἶνε Α Η Ι Θ Ε Σ Π Ρ Ω Τ Ι Α ἄλευρωμένος.—50. (ΘΕΣσαλία, ΠΡΩτεύς, ΤΙτος, Ἀνάφη.)—51. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ (Ὁ ἐπὶ με' νον νι-κά.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 Τόμος 1 (6 10 ες πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10. Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: 'Αδetos φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: 'Αδetos φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10. Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: 'Αδetos φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. 10.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια... φρ. 3.— Ἐξῆμημος... 4,50 Τρίμημος... 2,50 Ἐτήσια φρ. χρ. 10.— Ἐξῆμημος... 5,50 Τρίμημος... 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκείτου μηνός. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΔΥΘΗ ΤΩ. 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1909 Ἐτος 31ον.—Ἀριθ. 13 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΙΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ἔλεγα συχνά: «Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπον δέν θὰ ἤμπορούσε, μά τὴν ἀλήθειαν, νὰ εὖρη καλλίτερον καταφύγιον ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄβυ! Τῶσον ἀπόκρυφον, ὅσον καὶ ἀπρόσιτον... Ἀλλὰ ἐνα πλοῖον ἢ ἐνα αὐτοκίνητον πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσελθῇ ἐκεῖ! Μόνον τὰ μεγάλα πτηνά, ἄετοὶ ἢ κόνδορες, θὰ εὕρισκαν εἰς τὸν κρατήρα ἐκεῖνον καταφύγιον!»

Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν Οὐασικτῶνα, καμμία νέα ἐμφάνισις φλογῶν δέν εἶχε τρομάξῃ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς. Ἄφου ὁ κ. Ἡλίας Σμιθ δέν μοῦ ἔγραψε τίποτε, συνεπέρανα εὐλόγως ὅτι τίποτε ἔκτακτον δέν συνέβη. Καθ' ὅλα τὰ φαι- νόμενα, αἱ δύο ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶ- χαν κινήσῃ εἰς τόσον βαθμὸν τὴν περι- ἔργειαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ δημο- σίου, θὰ ἔλησμονοῦντο μετ' ὀλίγον ἐν- τελῶς.

Τὴν 19 Ἰουνίου, περὶ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας, μετέβαινον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅταν, ἐξελθὼν τῆς οἰκίας μου, παρετήρησα δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μ' ἐκύτταζαν με κάποιαν ἐπιμονήν. Δέν τοὺς ἐγνώριζα καὶ δέν θὰ τοὺς ἐπρό- σεχα, ὥστε νὰ σημειώσω τώρα τὸ γε- γονός, ἐάν ἡ Γρηδ δέν μοῦ εἶχεν ὀμι- λήσῃ περὶ αὐτῶν.

Γωνόντι, ἢ γηραιά μου ὑπηρετρία ἔ- βλεπεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν δύο ἀνθρώ- πους, οἱ ὁποῖοι με κατεσκόπευαν καθ' ὅδον, περιεφέροντο ἐξωθεν τῆς οἰκίας μου ὡς νὰ μ' ἐπερίμεναν, καὶ φαίνεται ὅτι με ἤκολούθουν ἐνῶ διηρχόμην τὴν Λόγκ-Στρήτ, μεταβαίνων εἰς τὸ ἀστυ- νομικὸν μέγαρον. —Εἶσαι βεβαία γι' αὐτὰ πού μοῦ λές; τὴν ἠρώτησα. —Μάλιστα, κύριε. Νά, χθὲς ἀκόμη,

τὴν ὥρα πού γυρίζατε, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ, πού σὰς εἶχαν πάρῃ ἀπὸ πίσω, ἔφυγαν βιαστικοὶ μόλις ἐκλείσεν ἡ πόρτα. —Μήπως ἔκανες κανένα λάθος, Γρηδ; —Ὅχι, κύριε. —Καὶ ἂν ἐβλεπες πάλι αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, θὰ τοὺς ἐγνώριζες; —Ὅθὰ τοὺς ἐγνώριζα. —Μπράβο, καλή μου Γρηδ! ἀπήν- τησα γελῶν. Βλέπω ὅτι ἔχεις ὀσφρησιν ἀληθινοῦ πόλιτισμαν. Ἐ, μ' ὅποιο δάσκαλο καθή- σης, τέτοια γράμματα θὰ μάθης... Ἐρχεσαι νὰ σὲ κάμω ἀστυφύλακα; —Κοροιδεύετε, κύ- ριε, κοροιδεύετε!... Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀκόμη καλὰ μάτια καὶ, δόξα σοὶ ὁ Θεός, δέν μοῦ χρειά- ζονται γυαλῖα γιὰ νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώ- πους!... Δέν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι σὰς κατασκοπεῖουν, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς καλὰ θὰ κάμετε νὰ βά- λετε μερικὸς ἀστυφύ- λακας νὰ παρακολουθῆ- σουν αὐτοὺς τοὺς κατα- σκόπους, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε καὶ τί γυρεύουν. —Θὰ τὸ κάμω χωρὶς ἄλλο, Γρηδ, ἀπεκρίθην διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ γράια, καὶ σὲ βεβαίως ὅτι ἕνας μόνον ἀστυφύλαξ ἀρκεῖ διὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυ- στήριον αὐτῶν τῶν ὑπό- πτων. Κατὰ βάθος, δέν ἔ- διδα καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακοί- νωσιν. Ἐν τούτοις προσέθεσα:

—Ὅταν θὰ βγαίνω ἐξω, θὰ κυττάζω με περισσοτέραν προσοχὴν τοὺς δια- βάτας. —Καλὰ θὰ κάμετε κύριε. Ἡ Γρηδ, ἢ εὐκόλως ἄλλως τε ἀνη- συχοῦσα, δέν εἰξεύρω διατί, αὐτὴν τὴν φορὰν, δέν ἐφαίνετο καθ' ὑπερβολὴν ἀνήσυχος. —Ἄν τοὺς ξαναἰδῶ, ὑπέλαβε, θὰ σὰς εἰδοποιήσω, κύριε, πρὶν βγῆτε ἐξω. —Σύμφωνοι. Καὶ διεκόψα τὴν συνομιλίαν, προ-

«Τί τρέχει, Γρηδ;...» (Σελ. 106, στ. α').